

Hvad i øvrigt angaar Spørgsmaalet om Præmissers Udførlighed, da er det jo ikke Antallet af Ord, der her er afgørende. Der kan oplyses mere i 5 Linier end i en mindre velskreven Dom paa 2 Sider. Endvidere er enhver Højesteretsdom knyttet til den foregaaende Instans' Dom, der som Regel vil indeholde den fornødne Fremstilling af Sagens factum og de nedlagte Paastande og Parternes Begrundelse heraf, hvilket det i Almindelighed vilde være en tidsspildende Overflødighed at gentage, og dette gælder ogsaa om Rettens Grunde, hvor Højesteret mener at kunne tiltræde disse, jfr. ogsaa Retsplejelovens § 220, hvorefter Stadfæstelse af en Dom kan gives i Henhold til de i samme anførte Grunde i. e. Præmisser. Kun naar der findes Urigtigheder i Dommens Fremstilling, berigtiges disse i Højesterets Dom, ligesom Retten, naar der er fremkommet nye Oplysninger af Betydning for Sagens Afgørelse, gengiver dem i sin Dom. Hvis de nye Oplysninger ikke findes at have afgørende Betydning, lader Retten sig nøje med en Bemærkning om, at de nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat eller bestyrker Dommens Resultat. Herved bemærkes, at Højesteret for længst har opgivet den Praksis at tage Forbehold med Hensyn til den indankede Doms Grunde i den Form, at Dommen stadfæstes i Henhold til dens Grunde, „mod hvilke intet væsentligt findes at erindre“.

I Højesterets Opgave: at træffe Afgørelse i en konkret Retstvist, ligger, at der i Dommen som Regel ikke vil være Plads for Udtalelser af kun akademisk Interesse uden Betydning for selve Afgørelsen. Men det ikke ringe Antal Højesteretsdomme, der bl. a. indenfor Formueretten har været ledende og afgørende for Retsreglers Opstaaen og Anvendelse, viser, at der med den nugældende Ordning kan skabes og i ikke ringe Omfang ogsaa er skabt sikre og klare Præjudikater til Brug og Nytte saavel for Praksis som for Videnskab. Det er altsaa ikke saaledes, at Højesteret ikke har Øjet aabent ogsaa for denne Opgave og dens Betydning, en Opgave, som det er Højesteret magtpaaliggende at søge løst paa bedst mulig Maade. Man kan hertil føje, at for de Tilfældes Vedkommende, hvor det rejste Spørgsmaal kan have Interesse, nemlig i Sager af principiell Betydning, er det vel i nogle Tilfælde saaledes, at en noget større Udførlighed med Hensyn til Fremstilling af Grundene vedrørende Retsspørgsmaalet vilde kunne praktiseres, og Retten vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Meyer.